FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT MARCO DARMON

fremsat den 16. marts 1988 *

Høje Domstol.

1. I den foreliggende sag har Kommissionen nedlagt påstand om, at det statueres, at Den Italienske Republik ved fastsættelsen af priser for medicinalvarer har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Traktatens artikel 30. Nærmere bestemt anfægtes sagsøgtes beregningsmetode, da denne bygger på kriterier, der går specielt på italienske forhold, og som begunstiger den indenlandske produktion, hvorved det bliver vanskeligere at afsætte indførte varer end indenlandske produkter.

2. Den Italienske Republik har udtalt, at den har til hensigt snarest at vedtage sådanne ændringer, at enhver antydning af forskelsbehandling til skade for indførte varer undgås.

3. Den italienske ordning stiller i flere henseender de indenlandske produkter bedre end de udenlandske. Det er netop dette princip, der fremgår af punkt A.1 i beslutningen af 11. oktober 1984 fra Det Interministerielle Udvalg for Økonomisk Planlægning (»CIPE«), der bestemmer, at metoden til fastsættelse af priserne på medicinalvarer bør sigte til at fremme den *farmaceutiske industri i Italien.* Artikel 1.1. i beslutningen af 24. oktober 1984 fra Det Interministerielle Udvalg vedrørende Prisspørgsmål nævner på sin side »den betydning, det bør tillægges, at erhvervsinvesteringerne *i Italien* fremmes« [1].

4. Disse mål finder tilsvarende udtryk i bestemmelserne i artikel B.4.1. i beslutningen fra Det Interministerielle Udvalg for Økonomisk Planlægning, der foreskriver, at fradraget for forskningsudgifter, der normalt ikke kan overskride 10% for en industrivare, kan hæves til 12%, for så vidt forskningen har medført større investeringer i Italien. Ud fra samme tankegang foreskriver artikel B.4.2., at medicinske specialiteter, der er særlig enestående og fornyende, normalt indrømmes et omkostningstillæg på 20%; tillægget udgør 40% ved produkter, som er resultatet af forskning, der udelukkende har fundet sted i Italien.

5. Kort sagt tager beregningsmetoden ikke højde for de forhold, der gælder for indførte varer.

6. For det første vil jeg minde om, at Kommissionens direktiv 50/70/EØF [2] anser sådanne foranstaltninger for stridende mod Traktatens artikel 30, der »umuliggør en eventuel prisforhøjelse for den importerede vare svarende til de med importen forbundne yderligere omkostninger og belastninger« [3], såvel som sådanne, der »fastsætter varernes pris alene på grundlag af de indenlandske varers kostpris eller kvalitet på et sådant niveau, at der derved opstår en hin-

* Oversat fra fransk.

1 — Her fremhævet.

2 — Af 22. december 1969 under henvisning til bestemmelserne i artikel 33, stk. 7, om afskaffelse af foranstaltninger med tilsvarende virkning som kvantitative importrestriktioner, der ikke omfattes af andre bestemmelser truffet i medfør af EØF-Traktaten (EFT 1970 I, s. 10).

3 — Artikel 2, stk. 3, litra d).

dring for importen«[4]. Den omhandlede ordning er klart i strid med disse bestemmelser.

7. I øvrigt har Domstolen ved sin dom i Roussel-sagen[5] ikke villet gøre indgreb i medlemsstaternes mulighed for at bekæmpe inflationen, »forudsat at det gøres ved foranstaltninger, som ikke stiller indførte medicinalvarer mindre fordelagtigt«. Domstolen har i Tasca-[6] og Danis-sagen[7], hvor det i modsætning til det her omhandlede system drejede sig om prisordninger, der fandt ensartet anvendelse på indenlandske og indførte varer, betragtet disse ordninger som en kvantitativ restriktion, når afsætningen af de indførte varer bliver enten umulig eller vanskeligere end afsætningen af indenlandske varer. Domstolen har endvidere i sin dom i Cullet-sagen[8] fastslået følgende:

»For at undgå uheldige virkninger for afsætningen af indførte varer på dette marked, er det imidlertid nødvendigt, at der ved fastsættelsen af kriterierne [for prisfastsættelsen] tages hensyn til samtlige erhvervsdrivendes overtagelsespriser, uanset varens oprindelse.«

8. Den omhandlede ordning begunstiger udtrykkeligt den nationale produktion ved, at den tager hensyn til forskning, der alene er udført i Italien, hvilket klart stiller de indførte medicinalvarer ringere. I øvrigt kan den manglende henvisning til de med indførslen forbundne yderligere omkostninger og belastninger såvel som omkostningerne i de andre medlemsstater kun forstærke forskelsbehandlingen.

9. Jeg må derfor foreslå Domstolen at statuere, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Traktatens artikel 30, da den har vedtaget og anvender en metode til beregning af priserne på medicinalvarer, der alene tager hensyn til omkostningerne for indenlandske varer, hvorved disse begunstiges, idet den ikke tager hensyn til forholdene for indførte varer. Endelig foreslår jeg, at den sagsøgte stat betaler sagens omkostninger.

4 — Artikel 2, stk. 3, litra e).

5 — Sag 181/82, dom af 29. november 1983, Sml. s. 3849, præmis 24.

6 — Sag 65/75, dom af 26. februar 1976, Sml. s. 291.

7 — Sagerne 16-20/79, dom af 6. november 1979, Sml. s. 3327.

8 — Sag 231/83, dom af 29. januar 1985, Sml. s. 305, præmis 26.